

Sygn. akt I ACa 811/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSA Dorota Ochalska - Gola</i>
Sędziowie:	<i>SA Małgorzata Stanek</i> <i>SO del. Joanna Walentkiewicz - Witkowska (spr.)</i>
Protokolant:	stażysta Joanna Płoszaj

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2012 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. S.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 6 lutego 2012 r., sygn. akt I C 10/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od M. S. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygnatura akt I ACa 811/12

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Kaliszu, zaskarżonym wyrokiem, wydanym w dniu 6 lutego 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt I C 10/11 oddalił powództwo M. S., skierowane przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 31 maja 2001 roku, wydanego w sprawie X GC 961/99, zobowiązującego T. S. do zapłaty (...) Spółce Akcyjnej w W. kwoty 266.902 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 1995 roku oraz zobowiązującego T. S. do zapłaty solidarnie z M. Ż. pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej w W. kwoty 105.951,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 1995

roku. Nadto zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 7.217 z tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, nie obciążając powódki kosztami postępowania w pozostałym zakresie .

Rozstrzygnięcie to Sąd Okręgowy oparł na ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych, których najistotniejsze elementy przedstawiają się następująco.

Pozwem z dnia 15 lipca 1996 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł do Sądu Wojewódzkiego w Ł. XI Wydział Gospodarczy przeciwko pozwanym Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Handlowemu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., T. S. i M. Ż. o zapłatę:

1. kwoty 266.902 zł solidarnie od pozwanych Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. i T. S.;

2. Kwoty 170.000 zł solidarnie od pozwanych Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., T. S. i M. Ż.

- z odsetkami i kosztami.

W uzasadnieniu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. twierdził, że sprzedał towar pozwanemu Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Handlowemu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., za który nie otrzymał zapłaty, a solidarna odpowiedzialność T. S. wynika z wystawienia przez niego weksla in blanco, zaś solidarna odpowiedzialność pozwanego M. Ż. wynika z poręczenia wekslowego do kwoty 170.000 zł.

W odpowiedzi na pozew z dnia 16 września 1996 r. T. S. wniósł o oddalenie powództwa zarzucając, iż przy transakcji, będącej podstawą żądania pozwu występował w dwojakiej roli, jako prezes zarządu Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością oraz jako wystawca weksla poręczającego transakcję. Jego umocowanie do reprezentowania spółki (...) miało ograniczenie do kwoty 100.000 USD, na umowie potrzebny był podpis drugiego członka zarządu. Transakcja nie uzyskała akceptacji Zarządu Spółki I. i nie została zawarta. Złożone zatem przez pozwanego poręczenie wekslem nie nabrało prawnej skuteczności. Z ostrożności pozwany zarzucił, iż jego odpowiedzialność z weksla ogranicza się tylko do kwoty 170.000 zł.

W piśmie z dnia 9 stycznia 2000 r. T. S. podniósł zarzut konieczności badania stosunku podstawowego między stronami, w związku z wystawieniem przez niego weksla oraz zbadania charakteru prawnego notatki z dnia 2 listopada 1995 r. Ponadto zarzucił, że jego zobowiązanie wekslowe nie jest ważne z mocy art. 37 k.r.o.

W piśmie z dnia 10 kwietnia 2000 r. T. S. podniósł zarzut, iż podpisując notatkę z dnia 02 listopada 1995 r. nie występował w charakterze Zarządu Spółki I., lecz w charakterze Prezesa Zarządu, który nie jest organem spółki. Stąd też, skoro art. 39 k.c. dotyczy organu osoby prawnej, nie znajdował zastosowania do istniejącego stanu faktycznego. Ponadto roszczenia oparte na tym przepisie uległy przedawnieniu. Podtrzymał też zarzut nieważności zobowiązania wekslowego na mocy art. 37 k.r.o.

Wyrokiem z dnia 31 maja 2001 r. Sąd Okręgowy w Ł. w sprawie X GC 961/99 zasądził na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. od pozwanego T. S. kwotę 266.902 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 1995 r. i kosztami postępowania oraz od pozwanych T. S. i M. Ż. solidarnie kwotę 105.951,46 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 1995 r. i kosztami postępowania. Oddalił powództwo w odniesieniu do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a w pozostałym zakresie postępowanie umorzył.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 31 maja 2001 r. Sąd Okręgowy w Łodzi rozważył zarzuty T. S. w postaci:

1. nieważności weksla wobec przekroczenia jego uprawnień, jako prezesa I.;

2. nieważności weksla w świetle art. 37 K.r.o.;

3. stosunków osobistych osób podpisanych na wekslu.

Sąd uznał wszystkie powyższe zarzuty za nieuzasadnione, przyjmując, że w odniesieniu do T. S. odpowiedzialność wynika z treści weksla. Jednocześnie Sąd uznał, iż brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności T. S. na podstawie art. 39 k.c., przyjmując że powód nie udowodnił, że nie wiedział o braku umocowania T. S. przy zawieraniu umowy.

W apelacji z dnia 28 lipca 2001 r. T. S. zaskarżył pkt. 1 i 2 wyroku z dnia 31 maja 2001 r. zarzucając Sądowi naruszenie prawa materialnego, w postaci art. 37 k.r.o. gdyż wystawienie weksla przez T. S. przekraczało zakres zwykłego zarządu majątkiem wspólnym, art. 405 i nast. k.c. i art. 58 k.c. zarzucając, iż do umowy sprzedaży w ogóle nie doszło, a skoro tak to weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową i nie mógł wyrzucić zamierzonego skutku. Co do bezpodstawnego wzbogacenia wskazał, że wierzyciel uzyskał bez podstawy prawnej korzyść w postaci wierzytelności wekslowej.

Po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z dnia 25 czerwca 2005 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie I ACa 922/01 oddalił apelację T. S. i rozstrzygnął o kosztach postępowania. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny w Łodzi rozważył zarzut T. S. z art. 37 k.r.o., uznając go za nieuzasadniony. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutu naruszenia art. 405 k.c. i 58 k.c., wskazując jednocześnie, że w tej sprawie będzie miała zastosowania odpowiedzialność odszkodowawcza T. S. oparta na art. przepisie 39 k.c., do której art. 36 k.r.o. nie ma zastosowania.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 14 maja 2008 r. Sąd Okręgowy w Ł. w sprawie X GCo 410/03 nadał powyższym wyrokom Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 31 maja 2001 r. i Sądu Apelacyjnego w Ł. z dnia 25 czerwca 2002 r. klauzulę wykonalności także przeciwko powódce M. S..

W dniu 22 maja 2007 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w J. o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi T. S., na podstawie tytułów wykonawczych, w postaci wyżej opisanych wyroków, zaopatrzonych w klauzulę wykonalności. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem komornika z dnia 1 października 2008 r. z mocy prawa na podstawie art. 823 k.p.c. W chwili obecnej toczy się nowe postępowanie egzekucyjne przeciwko T. S. przed Komornikiem przy Sądzie Rejonowym w J. J. K. w sprawie KM 718/10 oraz przed Komornikiem przy Sądzie Rejonowym w J.T. W. w sprawie KM 70/10.

Pozwem z dnia 18 września 2007 r. powódka M. S. wniosła do Sądu Okręgowego w W. przeciwko pozwanemu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o unieważnienie poręczenia wekslowego, wystawionego przez męża powódki T. S.. W uzasadnieniu powódka twierdziła, że T. S. udzielił poręczenia wekslowego bez jej zgody, naruszając art. 36 i 37 k.r.o., przekraczając zwykły zarząd małżeński.

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2008 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie IV C 1492/07 oddalił powództwo i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy w W. rozważył zarzuty powódki w stosunku do zobowiązania wekslowego T. S., w szczególności uznając, że T. S. zaciągnął zobowiązanie z przekroczeniem zakresu umocowania, jako Prezesa Zarządu Spółki I.. Sąd uznał jednak odpowiedzialność T. S. w oparciu o art. 39 § 1 k.c. z uwagi na to, że T. S. przekroczył swoje uprawnienia, zaciągając zobowiązanie jako organ osoby prawnej. Ponadto uznał odpowiedzialność T. S. na podstawie art. 8 prawa wekslowego. Sąd wskazał, że odpowiedzialność z art. 39 k.c. ma charakter odszkodowawczy, zatem przy ustalaniu tej odpowiedzialności nie stosuje się art. 36 § 2 zdanie drugie k.r.o. Jednocześnie Sąd zbadał majątek powódki M. S. i jej męża T. S. w chwili dokonywania czynności i stwierdził, że majątek ten znacznie przekraczał wartość zobowiązania, zaciągniętego przez T. S.. Zatem zobowiązanie to nie stanowiło czynności przekraczającej zwykły zarząd majątkiem wspólnym.

W apelacji z dnia 06 czerwca 2008 r., uzupełnionej pismem z dnia 17 lipca 2008 r. powódka M. S. zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 maja 2008 r. w całości, wnosząc o jego zmianę i uwzględnienie powództwa lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu powódka

podniosła zarzuty naruszenia prawa materialnego w postaci: art. 39 k.c., art. 8 prawa wekslowego, art. 36 § 2 k.r.o., art. 535 k.c., art. 876 § 1 i 2 k.c. i art. 878 § 1 k.c.

Wyrokiem z dnia 25 marca 2010 r. Sąd Apelacyjny w W.w sprawie VI ACa 208/09 oddalił apelację powódki M. S..

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie zebranych w sprawie, nie budzących wątpliwości dokumentów, które nie zostały zakwestionowane przez strony, a pełnomocnicy stron ograniczyli wnioski dowodowe tylko do dokumentów.

Sąd Okręgowy oddalił pozostałe wnioski dowodowe pełnomocnika powódki M. S. albowiem zgromadzony materiał dowodowy wystarczył do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W swych rozważaniach Sąd I instancji wskazał w pierwszej kolejności, że oceny zasadności roszczeń powódki należy dokonać w oparciu o przepis art. 840 § 1 pkt. 3 w brzmieniu sprzed nowelizacji, wynikającej z ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 172, poz. 1804), która weszła w życie dnia 5 lutego 2005 roku. Według art. 7 tej ustawy, postępowania zabezpieczające i egzekucyjne wszczęte przed dniem wejścia w życie tej ustawy toczą się według przepisów dotychczasowych. Z kolei w zakres regulacji art. 5 ust. 6 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy-kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 162,poz.1691) włączone są także postępowania o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, co oznacza, że jeżeli zobowiązanie dłużnika, pozostającego w ustroju ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej powstało - jak w rozpoznanej sprawie - przed wejściem w życie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku, do postępowania o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, wywołanego powództwem wytoczonym na podstawie art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu sprzed nowelizacji.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji, wprowadzonej ustawą z dnia 2 lipca 2004 r., małżonek dłużnika w postępowaniu wywołanym powództwem wytoczonym na podstawie art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. mógł podnosić zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz i te, z którymi mógł wystąpić jego współmałżonek. Jak skonstatował Sąd Okręgowy istotą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było ustalenie, jakie zarzuty podniosła powódka oraz czy zarzuty te mogły w ogóle zostać podniesione, wobec ich wcześniejszego rozpoznania przez sądy rozstrzygające w innych procesach.

W pierwszej kolejności Sąd I instancji rozważył, czy powódka M. S. mogła podnosić zarzuty podniesione już przez dłużnika T. S. w procesie o zapłatę, toczącym się przed Sądem Okręgowym w Łodzi, w którym wydany wyrok był tytułem wykonawczym, objętym żądaniem pozwu w niniejszej sprawie.

Odwołując się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2005 r., V CK 807/04 (Biuletyn SN 2005, nr 11, poz. 12) Sąd przyjął, że niedopuszczalne jest ponowne powołanie przez małżonka dłużnika tych zarzutów, które zgłosił już sam dłużnik w procesie, poprzedzającym wydanie przeciwko niemu wyroku. Nie można bowiem przyjąć takiego rozumienia przepisu art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c., które sprowadzałoby się do przyznania małżonkowi dłużnika samodzielnego roszczenia o zniweczenie wobec niego skutków prawomocnego wyroku. Byłoby to w istocie równoznaczne z przypisaniem mu charakteru nadzwyczajnego środka odwoławczego konkurencyjnego np. w stosunku do skargi o wznowienie postępowania. Zarzuty podniesione w procesie przeciwko małżonkowi - dłużnikowi i w tym procesie nie uwzględnione, podlegałyby w takim wypadku ponownej ocenie i w konsekwencji te same środki dowodowe mogłyby prowadzić do odmiennych ustaleń faktycznych. Nie można nadto nie dostrzegać potrzeby ochrony interesu wierzyciela wobec dopuszczenia do powstania dalszej przeszkody do wyegzekwowania zasądanego świadczenia. Małżonek dłużnika z przewidzianego w art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. w starym brzmieniu powództwa opozycyjnego może korzystać o tyle tylko, o ile jego sytuacja procesowa jest inna niż dłużnika. Sąd uznał, że powódka nie powołuje się na zarzuty różne wobec tych, które były przedmiotem oceny sądów w sporze z udziałem jej męża. Żądając pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, kwestionuje ona tym samym zasadność rozstrzygnięcia w

sprawie zakończonej wydaniem tytułu egzekucyjnego, co ewidentnie godzi w ustanowioną w art. 365 § 1 k.p.c. zasadę związania prawomocnym orzeczeniem.

W ramach dalszej analizy Sąd Okręgowy wskazał, że postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Ł. w sprawie X GC 961/99 dłużnik T. S. podniósł zarzut: braku zawarcia transakcji umowy sprzedaży, braku skutecznego poręczenia wekslowego, braku umocowania do dokonania czynności prawnej w imieniu Spółki (...), braku podstaw do zastosowania art. 39 k.c., nieważności zobowiązania wekslowego wobec przekroczenia czynności zwykłego zarządu majątkiem wspólnym -art.37 k.r.o. W treści pozwu w niniejszej sprawie powódka M. S. podniosła te same zarzuty: naruszenie prawa materialnego art. 39 k.c., naruszenie prawa materialnego art. 535 k.c. i naruszenie art. 36 § 2 k.c. z uzasadnieniem przekroczenia czynności zwykłego zarządu majątkiem wspólnym. Jeżeli chodzi o zarzut naruszenia art. 39 k.c., to w postępowaniu w sprawie X GC 961/99 sądy obu instancji rozważyły zastosowanie tego przepisu wobec dłużnika T. S.. W wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 25 czerwca 2002 r. Sąd przyjął zastosowanie tego przepisu do odpowiedzialności męża powódki. Jednocześnie, przyjmując że odpowiedzialność z art. 39 k.c. ma charakter odszkodowawczy, Sąd Apelacyjny wyłączył możliwość zastosowania art. 36 zdanie 2 k.r.o. Tym samym został również rozważony przez sąd zarzut naruszenia tego ostatniego przepisu.

Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 31 maja 2001 r. rozważył też zarzut dłużnika T. S. z art. 37 k.r.o., dotyczący przekroczenia czynności zwykłego zarządu, nie uwzględniając tego zarzutu.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 535 k.c., to z uzasadnienia pozwu w niniejszej sprawie wynikało, iż powódka opiera ten zarzut na braku podstaw do przyjęcia istnienia umowy sprzedaży. Zarzut ten również został postawiony przez T. S. w odpowiedzi na pozew w sprawie X GC 961/99 i był przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy. Sąd ten przyjął, że (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. nie wykazała zawarcia umowy sprzedaży ze spółką (...). Odpowiedzialność dłużnika T. S. sądy oparły na wystawionym przez dłużnika wekslu oraz art. 39 k.c. Zarzut T. S. w zakresie braku umowy sprzedaży, a zatem w zakresie art. 535 k.c. został rozpoznany i uwzględniony.

Wobec przyjęcia, że powódka M. S. nie mogła w niniejszej sprawie, wytoczonej na podstawie art. 840 § 1 pkt.3 k.p.c., powoływać się na zarzuty już podniesione przez dłużnika T. S. i rozpoznane przez sądy rozstrzygające w sprawie X GC 961/99 i I ACa 922/01 Sąd ograniczył się do zbadania ich tożsamości z zarzutami, podniesionymi przez samego dłużnika T. S., nie badając ich merytorycznie. W tym zakresie zatem powództwo podlegało oddaleniu, jako oparte na zarzutach, podniesionych już we wcześniejszym procesie.

Do rozważenia pozostały zatem dwa zarzuty, podniesione w pozwie przez powódkę, w postaci naruszenia art. 8 prawa wekslowego, gdyż weksel został wystawiony przez T. S. jako osobę fizyczną, a nie przedstawiciela Spółki (...) oraz naruszenia art. 876 § 1 i 2 k.c. i art. 878 k.c. w zakresie braku formy pisemnej poręczenia oraz braku oznaczenia kwoty, do jakiej poręczenie nastąpiło. Jak wynika z ustaleń faktycznych, powyższe zarzuty już wcześniej zostały podniesione przez powódkę M. S. w procesie przed Sądem Okręgowym w W., w sprawie IV C 1492/07 o unieważnienie poręczenia wekslowego T. S.. Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie IV C 1492/07, Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów naruszenia art. 39 k.c. i art. 8 prawa wekslowego. Nie znalazł również podstaw do zastosowania art. 36 § 2 zdanie 2 k.r.o., ani nie uwzględnił zarzutu przekroczenia czynności zwykłego zarządu majątkiem wspólnym z art. 37 k.r.o.

Od wyroku Sądu Okręgowego w W. powódka wniosła apelację, której treść w istocie stanowi treść pozwu w niniejszej sprawie. W treści apelacji M. S. przytoczyła dokładnie te same zarzuty co w pozwie w niniejszej sprawie i ich uzasadnienie. Apelacja została oddalona w całości, należy zatem uznać, iż Sąd Apelacyjny w Warszawie, w wyroku z dnia 25 marca 2010 r. rozpoznał wszystkie zarzuty apelacji merytorycznie, nie dopatrując się podstaw do ich uwzględnienia.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy w Kaliszu przyjął brak podstaw do ponownego rozpoznania zarzutów powódki, podniesionych już wcześniej w procesie z udziałem dłużnika T. S. oraz brak podstaw do uwzględnienia i ponownego rozpoznania zarzutów, podniesionych w innym procesie przeciwko wierzycielowi przez samą powódkę M. S.. W istocie stanowiłoby to naruszenie zasady związania sądu prawomocnym wyrokiem, wynikającej z art. 365 k.p.c. W

tym zakresie Sąd I instancji również ograniczył postępowanie dowodowe do zbadania tożsamości zarzutów, bez ich merytorycznego rozpoznania. W konsekwencji powództwo oddalił.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obydwie instancje według norm przepisanych, bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania.

Powódka przedstawiła następujące zarzuty apelacyjne :

- naruszenie prawa procesowego- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i pominięcie dowodów przedstawionych przez powódkę w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Kaliszu;
- naruszenie prawa procesowego tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewykazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których Sąd I instancji odmówił wiarygodności dowodowym i tezom przytoczonym przez powódkę
- zarzut faktyczny – polegający na niezgodności ustaleń faktycznych Sądu z materiałem dowodowym w sprawie w szczególności poprzez ustalenie, że powódka nie udowodniła podstawy faktycznej swojego powództwa ;
- zarzut naruszenia art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c.
- zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 39 k.c.
- zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 8 prawa wekslowego
- zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 36 § 2 k. r i o.
- zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 876 § 1 i § 2 k.c. i art. 878 § 1 k.c. oraz zarzuty wynikające bezpośrednio z treści uzasadnienia .

Zdaniem skarżącej w sprawie, toczonej przed Sądem Okręgowym i Apelacyjnym w Ł. T. S. podniósł jedynie zarzuty :

- braku skutecznego poręczenia wekslem wobec nieważności ”notatki z ustaleń”
- konieczności zbadania stosunków osobistych stron
- naruszenia art. 37 k.r.i o.
- braku umocowania
- przedawnienia
- naruszenia art. 405 k.c. i art. 58 k.c.

Wobec powyższego, wszelkie zarzuty, z jakimi wystąpiła powódka w oparciu o art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. należy uznać za uzasadnione i nie tożsame z zarzutami dłużnika. Nadto zdaniem apelującej w sprawie wszczętej na skutek powództwa przewidzianego w art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. dopuszczalne jest ponowne powołanie przez małżonka dłużnika tych zarzutów, które zgłosił już sam dłużnik w procesie poprzedzającym wydanie zapadłego przeciwko niemu wyroku (wyrok SN z dnia 25 czerwca 1970 r., I CR 151/70, OSNCP 1971, nr 3, póż. 51) .

Ewentualne uwzględnienie powództwa opozycyjnego może mieć tylko ten skutek, że ograniczy krąg podmiotów, w stosunku do których może być prowadzone postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego, którego treść nie ulegnie żadnej zmianie.

Zdaniem apelującej – skoro Sąd I instancji bezsprzecznie uznał, że do niniejszego postępowania zastosowanie będzie miał przepis art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku, niezrozumiałym jest brak merytorycznego rozpoznania zarzutów strony powodowej.

Jak argumentowała powódka, twierdzenie Sądu I instancji, iż istotą rozstrzygnięcia było skonfrontowanie zarzutów, jakie w niniejszej sprawie podniosła powódka z zarzutami podniesionymi wcześniej przez współmałżonka, nie znajdowało oparcia w stanie prawnym, obowiązującym w niniejszej sprawie.

Zdaniem apelującego, niezasadnie Sąd I instancji uznał, że zarzuty naruszenia art. 8 prawa wekslowego oraz naruszenia art. 876 § 1 i 2 k.c. i art. 878 k.c. nie mogły być przedmiotem rozważań Sądu, gdyż zarzuty te wcześniej zostały podniesione przez powódkę M. S. w procesie przed Sądem Okręgowym w W., w sprawie IV C 1492/07 o unieważnienie poręczenia wekslowego T. S.. Powódka wystąpiła wtedy z powództwem o unieważnienie poręczenia wekslowego, mimo że T. S. nigdy nie udzielał poręczenia wekslowego. T. S. od początku swojej sprawy powoływał się na zarzut niezgodnego z prawem wystawienia poręczenia wekslowego, nigdy na wystawienie weksla. Nie jest prawnikiem i nie rozumiał skutków prawnych tych dwu regulacji prawnych. W niniejszej sprawie ewidentnym jest, iż wystawcą weksla był T. S., jako osoba prywatna. A wobec tego, iż zarzut naruszenia art. 36 § 2 k.r.i o. podnoszony był przez T. S. w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Ł. sygn. akt X GC 961/99, jedynie w kontekście udzielenia poręczenia wekslowego, należałoby uznać iż przysługuje on powódce obecnie, gdyż dotychczas nie był podnoszony przez T. S., jako wystawcę weksla. T. S. nigdy nie powoływał zarzutu wynikającego z art. 8 prawa wekslowego czy też niezgodnego z prawem udzielenia poręczenia. Uznanie przez Sąd I instancji, że powódce nie przysługiwało prawo powołania się na te zarzuty w związku z odrębnym procesem o unieważnienie poręczenia wekslowego nie znajduje oparcia w prawie, a wręcz rażąco je narusza. Powódka prawidłowo podniosła zarzut niezgodnego z prawem udzielenia poręczenia wbrew art. 878 § 1 k.c. Bezsprzecznym w niniejszej sprawie jest fakt, iż poręczenie w sposób dorozumiany, nastąpiło w dniu 2 listopada 1995 r. Skutkiem tegoż poręczenia było wystawienie weksla in blanco do dyspozycji (...) Sp. z o.o. Pomiędzy wierzycielem, a poręczycielami nie została zawarta odrębna umowa poręczenia. Jednakże wobec nieważności „notatki z ustaleń” T. S. podpisując deklarację wekslową oraz weksel blanco, zobowiązywał się poręczyć dług przyszły. Zgodnie z art. 878 k.c. można poręczyć za dług przyszły do wysokości z góry oznaczonej. W innym przypadku poręczenie takie jako niezgodne z ustawą w zw. z art. 58 k.c. i jest nieważne z mocy prawa, a Sąd I instancji zobowiązany był te okoliczności uwzględnić, z urzędu.

Jak przekonywała skarżąca nie podnosiła ona również dotychczas zarzutu naruszenia art. 36 § 2 k.r.i o. w odniesieniu do udzielenia poręczenia przez T. S. za dług przyszły, wobec czego tenże zarzut nadal jej przysługiwał i nie został przez Sąd I instancji rozpatrzony.

Podsumowując, apelująca stwierdziła, że nieistniejące zobowiązanie nie może być podstawą dochodzenia jakichkolwiek roszczeń, a egzekwowane wobec T. S. oraz M. S. świadczenie nie należy się wierzycielowi.

Zdaniem powódki, Sąd Okręgowy w Kaliszu całkowicie pominął kwestię zarzutu postawionego wyraźnie w treści uzasadnienia powództwa, co do braku legitymacji procesowej po stronie powoda w sprawie przed Sądem Okręgowym w Ł. sygn. X GC 961/99. Odnośnie tego zarzutu skarżący wskazał, że zgodnie z aktem notarialnym z dnia 01.09.1997 roku, sporządzonym przed notariuszem Z. P., w przedmiocie sprzedaży przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. na rzecz (...) SA bezsprzecznym jest, że nastąpiła sprzedaż przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ k.c. (...) S.A. jako kupujący przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. wyraźnie wyłączył z zakresu nabywanego przedsiębiorstwa wszelkie zobowiązania, wynikające z czynności niezgodnych z prawem, a taką czynnością była czynność pomiędzy (...) Sp. z o.o., a (...) Sp. z o.o.. Nie nabywając praw do takiej wierzytelności brak było legitymacji po stronie (...), jako wstępującego w miejsce powoda.

W ocenie skarżącej, bezsprzecznym jest iż pozwany w niniejszej sprawie, a powód w sprawie Sądu Okręgowego w Ł. sygn. akt X GC 961/99, sprecyzował w piśmie z dnia 20.12.1999 r. zakres powództwa jako opartego na podstawie prawnej wynikającej z art. 39 k.c. czyli odszkodowaniu. Sprecyzowanie powództwa nastąpiło nie poprzez wystąpienie

ewentualne, ale jako zastępujące dotychczasowe. (...) SA potwierdził następnie tę okoliczność w piśmie z dnia 28.03.2001 roku. Sąd Okręgowy w Ł. rozstrzygnął więc ponad żądanie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu z mocy przepisu art.385 k.p.c.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że zasadność powództwa winna być zbadana przez pryzmat normy art. 840 § 1 pkt. 3 k.p.c z brzmieniu sprzed nowelizacji, wynikającej z ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 172, poz.1804), która weszła w życie dnia 5 lutego 2005 roku. Jest to stanowisko w pełni aprobowane przez Sąd Apelacyjny, poparte brzmieniem przepisów przejściowych i orzecznictwem Sądu Najwyższego, cytowanym w uzasadnieniu Sądu Okręgowego i oceniającym charakter powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie aprobuje także apelująca, więc nie ma konieczności czynienia dalszych rozważań w tej kwestii.

Zasadniczo rozbieżny pogląd Sądu I instancji i apelującej dotyczy interpretacji przepisu art. 840 § 1 pkt. 3 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 17 czerwca 2004 roku, a w konsekwencji rozstrzygnięcia zakresu zarzutów , jakie powódka mogła zgłosić skutecznie w niniejszym procesie.

Sposób interpretacji powołanego przepisu, przyjęty przez Sąd I instancji

i zakres przysługujących powódce zarzutów, podlega pełnej aprobacie Sądu Apelacyjnego, czyniąc tym samym bezzasadnymi zarzuty zgłaszane przez apelującą.

Istotnie w kwestii rozumienia zarzutów, z którymi mógł wystąpić małżonek dłużnika w postępowaniu wywołanym powództwem wytoczonym na podstawie art. 840 § 1 pkt. 3 k.p.c. wypowiadał się kilkakrotnie Sąd Najwyższy. W powołanym w apelacji wyroku z dnia 25 czerwca 1970 roku, wydanym w sprawie I CR 151/70 (OSNCP 1971 Nr 3 poz. 51) Sąd Najwyższy przyjął wprawdzie, że w sprawie wszczętej na skutek powództwa , przewidzianego w art. 840 § 1 pkt. 3 k.p.c. dopuszczalne jest powołanie przez małżonka dłużnika tych zarzutów, które zgłosił już sam dłużnik w procesie poprzedzającym wydanie zapadłego przeciwko niemu wyroku , to jednak dalsze orzecznictwo wskazuje na odmienną interpretację tego przepisu . Już wyrok Sądu Najwyższego wydany w dniu 25 lutego 1998 roku w sprawie II CKN 603/97(OSNC 1998 Nr 10 poz. 165) , który apelująca przywołała na poparcie swego stanowiska, zwiera odmienną od przyjętej przez nią tezy. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy w analizowanej kwestii wskazał, że małżonek dłużnika może w ramach powództwa z art. 840 § 1 pkt. 3 powoływać zarzuty oparte na jego prawie , jak również zarzuty , dotyczące wprost jego współmałżonka, z którymi ten nie wystąpił. Badanie tych zarzutów nie oznacza bynajmniej niedopuszczalnego przecież ponownego , merytorycznego rozpoznania sprawy prawomocnie zakończonej, ani też nie może doprowadzić do zmiany orzeczenia, korzystającego z powagi rzeczy osądzonej. Pełniejszą wypowiedź Sąd Najwyższego w tej kwestii zawiera przytoczony i analizowany przez Sąd meriti wyrok z dnia 29 czerwca 2005 roku wydany w sprawie V CK 807/04 (Biul.SN z 2005 Numer 11 poz. 12 –Baza LEX 159079) , w którym wskazano, że w sprawie wszczętej na skutek powództwa przewidzianego w art. 840 § 1 pkt. 3 k.p.c. niedopuszczalne jest ponowne powołanie przez małżonka dłużnika tych zarzutów, które zgłosił już sam dłużnik w procesie poprzedzającym wydanie przeciwko niemu wyroku. Najpełniejszą wypowiedź w tym zakresie zawiera Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2010 roku wydany w sprawie II CSK 212/10 (Palestra z 2011 nr 12 poz. 125) –w sprawie wszczętej na skutek powództwa , przewidzianego w art. 840 § 1 pkt.3 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do 5 lutego 2005 roku, niedopuszczalne jest ponowne powołanie przez małżonka dłużnika tych zarzutów , które zgłosił dłużnik w procesie poprzedzającym wydanie przeciwko niemu tytułu egzekucyjnego. Sąd Najwyższy odwołał się tu do powołanego wcześniej orzeczenia z dnia 29 czerwca 2005 roku w sprawie V CK 807/04 i podkreślił, że nie można przyjąć takiego rozumienia przepisu art. 840 § 1 pkt. 3 k.p.c., które sprowadzałoby się do przyznania małżonkowi dłużnika samodzielnego roszczenia o zniweczenie wobec niego skutków prawomocnego wyroku. Byłoby to równoznaczne z przypisaniem mu charakteru nadzwyczajnego środka odwoławczego, konkurencyjnego do skargi o wznowienie postępowania. Zarzuty podniesione w procesie przeciwko dłużnikowi i w tym procesie nie uwzględnione

podlegałyby ponownej ocenie i w konsekwencji te same środki dowodowe mogłyby prowadzić do odmiennych ustaleń faktycznych. Małżonek dłużnika z powództwa opozycyjnego może korzystać tylko o tyle, o ile jego sytuacja procesowa jest inna niż dłużnika i może on podnieść tylko te wspólne zarzuty, których małżonek – dłużnik w procesie przeciwko niemu nie podniósł. Odmienne zapatrywanie sprzyjałoby niepożądanemu zjawisku mnożenia procesów w obrębie tożsamyh stanów faktycznych.

W tej sytuacji wyrażony przez Sąd I instancji sposób interpretacji przesłanek z art. 840 § 1 pkt. 3 k.p.c., przy niespornych ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę orzekania, przyjętych za własne przez Sąd Apelacyjny zyskał pełną akceptację. Oznacza to także uznanie bezzasadności zarzutu naruszenia przepisu art. 840 § 1 pkt. 3 k.p.c.

Sąd Apelacyjny za prawidłową uznał także konfrontację zarzutów, przedstawionych przez powódkę w ramach niniejszego postępowania z zarzutami podniesionymi przez T. S. w ramach procesu, oznaczonego sygnaturą X GC 961/99 Sąd Okręgowy w Ł. i sygnaturą oraz w r I ACa 922/01 Sądu Apelacyjnego w Ł., przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Ł. w sprawie X GC 961/99 dłużnik T. S. podniósł zarzuty: braku zawarcia transakcji umowy sprzedaży, braku umocowania do dokonania czynności prawnej w imieniu Spółki (...), braku podstaw do zastosowania art. 39 k.c., nieważności zobowiązania wekslowego wobec przekroczenia czynności zwykłego zarządu majątkiem wspólnym -art.37 k.r.o. W treści pozwu w niniejszej sprawie powódka M. S. podniosła te same zarzuty: naruszenie prawa materialnego art. 39 k.c., naruszenie prawa materialnego art. 535 k.c. i naruszenie art. 36 § 2 k.c. z uzasadnieniem przekroczenia czynności zwykłego zarządu majątkiem wspólnym. Jeżeli chodzi o zarzut naruszenia art. 39 k.c., to w postępowaniu w sprawie X GC 961/99 sądy obu instancji rozważyły zastosowanie tego przepisu wobec dłużnika T. S.. Sąd Apelacyjny przyjął, odmiennie od Sądu Okręgowego, że istnieją podstawy do zastosowania tego przepisu w rozpoznawanej sprawie. Jednocześnie, przyjmując, że odpowiedzialność z art. 39 k.c. ma charakter odszkodowawczy, Sąd Apelacyjny wyłączył możliwość zastosowania art. 36 zdanie 2 k.r.o. Tym samym został rozważony przez sąd zarzut naruszenia tego ostatniego przepisu.

Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 31 maja 2001 r. zanalizował też zarzut dłużnika T. S. z art. 37 k.r.o., dotyczący przekroczenia czynności zwykłego zarządu i go nie uwzględnił .

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 535 k.c., to z uzasadnienia pozwu w niniejszej sprawie wynikało, iż powódka opiera ten zarzut na braku podstaw do przyjęcia istnienia umowy sprzedaży. Zarzut ten również został postawiony przez T. S. w odpowiedzi na pozew w sprawie X GC 961/99 i był on przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy. Sąd ten przyjął, że (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. nie wykazał zawarcia umowy sprzedaży ze spółką (...). Odpowiedzialność dłużnika T. S. Sądy oparły na wystawionym przez dłużnika wekslu oraz art. 39 k.c. Zarzut T. S. w zakresie braku umowy sprzedaży, a zatem w zakresie art. 535 k.c. został rozpoznany i uwzględniony.

Sąd Apelacyjny przesądził także , że przy orzekaniu Sąd Okręgowy nie naruszył przepisów art. 405 i 58 k.c.

W tym procesie powódka nie może już powoływać się na brak legitymacji procesowej powoda przed Sądem Okręgowym w Ł.X GC 961/99. Kwestia ta podlegała badaniu przez Sad z urzędu, niezależnie od zarzutów zgłoszonych przez T. S. w sposób wyraźny i została przesądzona. Zarzut ten nie został skutecznie zgłoszony przez powódkę w toku postępowania przed Sadem Okręgowym, bowiem pojawił się dopiero w piśmie z dnia 21 listopada 2011 roku , zwróconym następnie zarządzeniem z dnia 6 lutego 2012 roku. Pełnomocnik powódki złożył pismo procesowe bez dowodu doręczenia czy nadania pełnomocnikowi strony przeciwnej i mimo zobowiązania do złożenia tego dowodu obowiązku tego nie wypełnił. Zasadnie więc z mocy znowelizowanego przepisu art. 132 § 1 k.p.c. nastąpił zwrot pisma . Poza wszystkim nie da się obronić tezy, że wierzytelność objęta ostatecznie prawomocnym wyrokiem Sadu Okręgowego w Ł.została nabyta z działalności sprzedającego, niezgodnej z prawem.

Wobec przyjęcia, że apelująca nie mogła w niniejszej sprawie powoływać się na zarzuty już podniesione przez dłużnika T. S. i rozpoznane przez sądy rozstrzygające w sprawie X GC 961/99 i I ACa 922/01 zasadnie Sąd ograniczył się do zbadania ich tożsamości z zarzutami podniesionymi przez samego dłużnika T. S., nie badając ich merytorycznie i

oddalając wnioski dowodowe. Nie naruszył tym samym przepisów art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. , bowiem w swym uzasadnieniu klarownie wyłuszczył powody oddalenia zgłoszonych wniosków. Nie naruszył także prawa materialnego w analizowanym wyżej zakresie.

Rozpoznając pozostałe zarzuty należy odwołać się do treści przepisu art. 365 § 1 k.p.c., zgodnie z którym prawomocne orzeczenie wiąże nie tylko strony i sąd , który je wydał , lecz również inne sądy i inne organy państwowe i organy administracji publicznej , a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Ze związania wydanym wyrokiem określonych podmiotów wynika konieczność uwzględnienia faktu istnienia konkretnego orzeczenia, regulującego konkretną sprawę . Oczywiście moc wiążącą na podstawie art. 365 § 1 k.c. ma tylko sentencja orzeczenia, nie mają jej zaś zawarte w uzasadnieniu motywy rozstrzygnięcia sądu, niemniej w niektórych przypadkach, ze względu na ogólność rozstrzygnięcia wyrażonego w sentencji orzeczenia, okoliczności objęte uzasadnieniem mogą służyć do sprecyzowania zakresu mocy wiążącej tego rozstrzygnięcia, czyli granic jego prawomocności materialnej. Ze względu na ścisły związek powagi rzeczy osądzonej z prawomocnością materialną wspomniana możliwość nie powinna budzić wątpliwości również, gdy chodzi o określenie granic prawomocności materialnej orzeczenia. (vide wyrok Sądu najwyższego z dnia 15 lutego 2007 roku wydany w sprawie II CSK 452/06- OSN-ZD z 2008 Nr A poz. 20).

Przesądzenie prawomocnym wyrokiem kwestii o charakterze prejudycjalnym dla później toczącej się sprawy oznacza, że w tym drugim postępowaniu kwestia ta nie może już być badana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2002 roku wydany w sprawie V CKN 1110/00 niepubl. i z dnia 4 marca 2008 roku IV CSK 441/07 niepubl. przytoczone za Komentarzem do kodeksu postępowania cywilnego pod redakcją Tadeusza Erecińskiego wydanie 3 Wielkie Komentarze Lexis Nexis strona 100)

W związku z treścią cytowanego wyżej przepisu Sąd Apelacyjny podzielił wywody Sądu I instancji, dotyczące pozostałych dwóch zarzutów – naruszenia przepisu art. 8 prawa wekslowego i art. 876 § 1 i 2 k.c. oraz 878 w zakresie braku formy pisemnej poręczenia oraz braku oznaczenia kwoty, do jakiej poręczenie nastąpiło. To pozwoliło przyjąć bezzasadność zarzutów apelacji, dotyczących naruszenia przepisów prawa materialnego w tym zakresie

Powódka w odrębnym postępowaniu domagała się w procesie przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie IVC 1492/07 ustalenia nieważności poręczenia wekslowego T. S.. Sąd ten przy orzekaniu nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów naruszenia art. 39 k.c. i art. 8 prawa wekslowego oraz podstaw do zastosowania art. 36 § 2 zd. 2 kro i zarzutu przekroczenia czynności zwykłego zarządu majątkiem wspólnym z art. 37 kro. Podniósł, podobnie jak Sad Apelacyjny w sprawie I ACa 922/01 , że do odpowiedzialności T. S. ma zastosowanie przepis art. 39 § 1 k.c.. Zanalizował także przepis art. 8 prawa wekslowego i wskazał, że mąż powódki stał się podmiotem osobiście odpowiedzialnym za spłatę zaciągniętych zobowiązań wobec działania z przekroczeniem granic umocowania .Zanalizował także, że zobowiązanie zaciągnięte przez T. S. nie przekraczało zakresu zwykłego zarządu majątkiem wspólnym. Sąd ten wyraźnie podkreślił, że mąż powódki nie dokonał poręczenia na rzecz pozwanej, co rzeczywiście mogłoby wymagać zgody powódki, ale był wystawcą weksla in blanco w imieniu Spółki (...), co miało zabezpieczać transakcję z (...) S.A. Wystawcą weksla miała być spółka (...), ale w wyniku przekroczenia umocowania odpowiedzialnym z mocy przywołanych przepisów stał się on sam. (art. 8 prawa wekslowego). Wśród zarzutów, jakie można było podnieść nie było zarzutów natury osobistej. Zarzut powódki de facto dotyczył braku zgody na wystawienie weksla , a nie poręczenie zobowiązana i okazał się bezzasadny.

Apelacja wywiedziona w tamtym procesie stanowi w istocie uzasadnienie pozwu w sprawie niniejszej. Wyrokiem z dnia 25 marca 2010 roku apelacja została oddalona w sprawie VI ACa 208/09 Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

Cały wywód apelacji, dotyczący umowy poręczenia jest bezzasadny, bowiem oba sądy –Sąd Okręgowy w Ł. i Sąd Okręgowy w W. rozważały odpowiedzialność T. S. w oparciu o zanalizowane wyżej przepisy prawa materialnego, ale nigdy nie powoływały się na poręczenie , bo go po prostu nie było. W szczególności przemawia za tym uzasadnienie Sadu Okręgowego w W.w sprawie IV C 1492/07.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny przyjął bezzasadność apelacji powódki , bowiem żaden z zarzutów naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego nie znalazł potwierdzenia w zestawieniu z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym i argumentacją Sądu Okręgowego w Kaliszu. .

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z przepisem art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. z przepisem § 6 pkt 7 w z. z § 12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.)